

האיכר מאיר פרידמן. כאשר הצטרף דיליזיאנס שני, נהג בו צבי פיין. היו נוסעים בקביעות האחד לצפת והשני לצידון. אחרי זמן הצטרף אליהם ברל גוברמן.²⁷ מאותו זמן ניתן היה להגיע ממטולה עד ביירות בדיליזיאנס, בנוחות יחסית.

כאשר הייתי יוצא עם אבא לביירות ברכיבה, ומאוחר יותר בדיליזיאנס, היינו חייבים להישאר ללילה בצידון.

ברחוב הראשי היה בניין גדול. בשתי קומותיו העליונות היה מלון. אם גרת בקומה עליונה יותר, שילמת בישליק אחד נוסף. בקומתו התחתונה של הבנין היתה אורווה לסוסים. הסוסים היו מקבלים טיפול מידי ערבי שהיה מנקה ומצחצח אותם, מאכיל ומשקה. המקום היה מאוד נקי ומסודר.

במסעדות בצידון היה אוכל בשפע. היו שם פירות - תפוזים, שסק (בעונת השסק צידון היתה מוצפת בפרי ויכולת לשמוע קריאות "אסקידיניה!" בכל פינה). וכמובן שהיו גם פיתות, זיתים, לבנה. אהבתי את האוכל הזה. אפילו משקה קר אפשר היה לקבל. היו מביאים מהחרמון גושי שלג, מאותם נקיקים שהשלג אינו נמס בהם, היו חוצבים גוש, עוטפים אותו בשק עם קש, הולכים שעות עם החמור עד שהגיעו למטה. במסעדה היה מוצב הגוש על גבי צנצנת והיו מגישים לפי רצון הלקוח. עבורנו, בני המושבה הקטנה, היו כל אלה דברים מופלאים.

הדיליזיאנס היה יוצא בבוקר בדרכו חזרה, שוהה בערב במטולה ולמחרת יוצא לצפת. הנוסעים במסלול זה מצפת ועד צידון וביירות היו בדרך כלל סוחרים שסחרו בסחורות וגם בזהב וכסף.

העליה לצפת בדיליזיאנס היתה לא קלה, באשר הדרך היתה בעצם דרך שדה בהרים. הנוסעים היו נאלצים לעיתים לרדת כדי להקל על הסוסים.

העליה מתל-חי למטולה היתה קשה עוד יותר. שם, כמעט תמיד, היה צורך לרדת ולעזור לסוסים ע"י דחיפת הדיליזיאנס.

הדרך מיסוד המעלה אל חלסה היתה בחורף מוצפת תמיד, במקום בו מתחילה העליה התלולה.

נסענו פעם בעגלה עם זוג פרדות. היינו שתי בחורות, בחור בשם ראובן קריביצקי ואני. הפרדות שקעו - באותו מקום ידוע - בבוץ. שקעו עד הבטן וצריך היה לחלץ אותן. כיצד? מתירים את הפרדות מהעגלה, קושרים שרשרת ארוכה ומושכים את הפרדות מתוך הבוץ.

אחרי כן, יש להעביר את החפצים מן העגלה.